

ЕКОЛОГІЧНИЙ МІТИНГ ПЕРЕТВОРИВСЯ В АНТИЛЕНІНСЬКУ ДЕМОНСТРАЦІЮ

Київ. — Тут в неділю, 22-го квітня, відбувся багатотисячний екологічний мітинг з приводу трагічної річкової аварії в Чорнобилі. Це була ще одна з масових акцій громадян, організована за рішенням об'єднаного оргкомітету громадських неурядових організацій та київської Міської ради нового складу.

Мітинг біля Центрального республіканського стадіону відкрив письменник, народний депутат СССР, лідер екологічного руху Юрій Шербак. Виступили також: народний депутат СССР від України, письменник Володимир Яворівський, який закликав притягти до судової відповідальності Валентину Шевченко, яка ще й досі перебуває при владі, та колишнього міністра охорони здоров'я Романенка; голова Українського фонду культури, письменник Борис Олійник, який заявив, що комуністи підтримують „зелених”; представник Народного фронту Латвії; член виконавчого комітету Закордонного Представництва УГС Леонід Плющ. В мітинг взяли участь понад 70,000 людей, які після закінчення мітингу пройшли центральними вулицями Києва, несучи зелені та національні прапори.

У зв'язку з багатотисячною демонстрацією на Хрещатику і Червоноармійській вулиці рух транспорту було зовсім припинено й колонії рухалися по проїжджій частині.

У зв'язку з тим, що мітинг і демонстрація співпали з річницею від дня народження Леніна, та проходячи повз обидва пам'ятники Леніну, які були оточені шильніми рядами міліції, молодь через голови міліціонерів кидала до підніжжя

Молодечий демонстрант в Києві

пам'ятника дуже багато розрізаних комсомольських квитків, свистіли і скандували „Ганьба Леніну!”, „Хай живе українська соборна держава!”

Коли демонстрація проходила повз другий пам'ятник Леніну і наблизилася до музею Леніна, то хтось кинув через міліційне оточення до підніжжя пам'ятника Леніну вінок з колючого дроту, на якому була стрічка з написом: „Ленінові від українського народу!” На стрічці також були намальовані черепи і скелети.

Маніфестація в Києві відбулася в цей самий день, коли у всьому світі відзначався День Плянети.

У Філадельфії твориться організація „Приятелі Руху”

Філадельфія (КОНЛПУ). — Комітет Оборони Національних і Людських Прав України, який підтримує програми Народного Руху України за Перебудову і тісно співпрацює з головою Секретаріату НРУП Михайлом Горинем, з його ініціативи творить організацію „Приятелі Руху”. Досі до Управи зголосились: о. митрат Іван Білянич, о. шамб. Роберт Попівчак, Марта

Шиприкевич, д-р Шлюзар, Ярослав Татомір. Комітет закликає громадян ставати членами Приятелів Руху, вкладаючи одно разове внесок в сумі 100 дол. і 25 дол. річної вкладки. Зацікавлені особи можуть звертатися на адресу: Rukh, P. O. Box 7101, Philadelphia, Pa. 19117.

Незабаром плянується скликати загальні збори.

„Свята справа: перетворення України з колонії в державу”

(Інтерв'ю Уляни Мазуркевич, голови Комітету Оборони Національних і Людських Прав України, Філадельфія, з головою Секретаріату НРУП, новообраним членом Верховної Ради УССР Михайлом Горинем, 8-го березня 1990 року в Києві).

У. Мазуркевич: Пане Горинь, прошу вас сказати, чим українська діаспора може допомогти акції перебудови і відновлення української держави?

М. Горинь: Я вважаю, що українська діаспора повинна слідкувати за політичними процесами, які проходять зараз на території України. Я вважаю, що діаспора могла б перекладати наші матеріали англійською мовою, щоб через них був оформлений образ, що Україна піднімається на ноги. Україна переміщується з колонії в республіку. Це процес.

У.М.: Як ви уявляєте далішню роль діаспори?

М.Г.: Я вважаю, що важна діяльність діаспори є представляти Україну як майбутню велику, могутню, суверенну європейську державу. З другого боку, думаю мені, що коли ми приймемо закон про власність і про суверенність, він передасть всі багатства на території України в руки українського народу. Тоді можна буде розгорнути широким темпом економічне будівництво в Україні. Діаспора могла б активно включитися в наше економічне життя. Ми думаємо в такій щасливий час, що і Україна

Уляна Мазуркевич з Михайлом Горинем в будинку Спілки Письменників України.

і діаспора прагнуть того моменту. Кожний, незалежно де ми живемо, відчуває потребу прилучитися до тої святої справи — перетворення України з колонії в українську державу.

У.М.: Яку економічну перспективу ви бачите?

М.Г.: Ми хочемо переорієнтувати економіку з імперіалістичних засад на національні засади. Я дійсно вважаю, що покращення економічних проблем на Україні тісно пов'язане зі створенням української держави. Буде така держава,

Відбудеться наукова конференція про А. Шептицького

Нью Йорк (РСГ). — Польська Академія Наук, Відділ в Кракові, влаштує наукову конференцію на тему: „Митрополит Андрей Шептицький і духовна культура середньосхідної Європи”, яка відбудеться 22-24-го червня в Ягйлонському університеті. Конференція відбудеться під патронатом Владислава Лостена, який виступить на ній вступне слово.

Конференцію організують: проф. Ричард Лужинь, голова Комісії слов'янознавства ПАН і мгр Анджей Земба. Доповіди на цій конференції про Слугу Божого Андрея виступатимуть науковці з різних країн. Між запрошеними доповідачами є: о. д-р Любомир Гузар, інж. Ян Казімеж Шептицький, племянник Митрополита Андрея, проф. Ричард Торжеський, д-р Мирослава Пасежинська-Турек, Олександр Машок, заступник директора архівів і Тетяна Штанкова, старша архівістка, обоє з Центрального Історичного Архіву у Львові; д-р Марія Клячко, яка працює над англійською публікацією про Митрополита Шептицького, проф. Тома Бірд, мгр Борис Гудзак та інші.

Учасниками конференції буде польське духовенство, українські владика і миряни з кількох країн.

Агенція Ковбаснюк організує подорож на цю цікаву конференцію. Тура „Зустріч” виїжджає до Польщі з Нью Йорку, 19-го червня. Після конференції учасники „Зустріч” виїжджають 25-го червня до Львова на шість днів. 1-го липня виїдуть до Києва на п'ять днів, а 5-го липня поворот до Нью Йорку. Ще є час зголоситися до цієї небуденної тури.

Виступи Б. Тимошенка. Філадельфія. — Комітет Оборони Національних і Людських Прав України влаштує тут у п'ятницю, 27-го квітня, в залі Українського Культурно-Освітнього осередку, 700 Сідар рд., виступ члена секретаріату Руху і Спілки Письменників України Бориса Тимошенка на тему „Рух — єдність, шлях до незалежності”. Початок — о год. 7-й вечора. В суботу, 28-го квітня, Б. Тимошенко виступить у Ньюарку в залі церкви св. Вознесіння, 650-652а Ірвінгтон аве., в Мейплвуді. Початок виступу, який влаштує Українсько-Американська Координаційна Рада, о год. 6:30 вечора.

Т. Мороз переобрана на голову Монтреальської Округи УНС

Монтреаль, Кве. (А.Гладилевич). — Річні загальні збори монтреальської Округи УНСОУ відбулися тут в понеділок, 12-го березня, в залі Пластового Дому в Монтреалі. Відкриваючи збори, голова Управи Округи, головна радна Текля Мороз привітала представників Головного Уряду — головного представника Канади мгра Івана Геврика та попросила вшанувати однокласичного мовчачкою пам'яті членів Округи, які померли в останньому році, зокрема двох з них заслуженого діяча УНСОУ Осипа Дячишина й керівника монтреальської радіопрограми „Український час” Івана Опарика. Збори вибрали Т. Мороз головою Президії, а Віру Баніт протокольним секретарем.

Текля Мороз

В своєму звіті Т. Мороз згадала про дві більш події, що сталися в Окрузі в 1989 році. Одна з них була радісна — святкове відзначення 95-ліття УНСОУ, а друга сумна — відхід у вічність О. Дячишина, який ще в 1942 році заснував Відділ УНСОУ в місті Ляшів і очолював його аж до смерті. Протягом року Округа придала УНСОУ 22-ох членів.

До нової Управи Округи ввійшли: Текля Мороз — голова, Євген Дячишин (син покійного Осипа Дячишина) — заступник голови, Віра Баніт — секретар, Богдан Дубас — касир, Олександра Дольницька — організаційний референт і делегат до Відділу Конгресу Українців Канади, Микола Перейма — делегат до того ж Відділу КУК, Адольф Гладилевич — референт преси й Олександр Кіцак — член. Контрольна комісія залишилася в тому самому складі, що раніше: Микола Андрухів — голова, д-р Осип Винницький і Адольф Гладилевич — члени.

Головний передсідник д-р Іван О. Фліс у своїй доповіді докладно поінформував присутніх про сучасний (Закінчення на стор. 4)

ДОПОВІДЬ В. МОРОЗА

Ірвінгтон, Н.Дж. — Тут, у п'ятницю, 27-го квітня, відбудеться доповідь Валентина Мороза на тему: „Ситуація в Україні: куди прямуємо?” Початок о год. 7:30 вечора в УНДомі, 140 Проспект вул. В суботу, 28-го квітня, В. Мороз виступатиме у Вільмingtonі, Дел. в залі церкви св. Миколая, 800 Лілбулар, о год. 7:30 вечора. В неділю, 29-го квітня, В. Мороз виступить в Балтиморі, Мд. в „Самопоміч”, 239 Бродвей, о год. 5-й по полудні.

МИТРОПОЛИТ ФІЛАРЕТ ОБВИНУВАЄ МІСЬКУ РАДУ ЛЬВОВА

Київ. — В газеті „Радянська Україна” з 13-го, 14-го і 15-го квітня опубліковано серію нападів на новообрані демократичні Ради народних депутатів Львівщини, Івано-Франківщини і Тернопільщини. Серед цих матеріалів надруковано й заяву митрополита Київського і Галицького Філарета, Екзарха так званої Української Православної Церкви, яка насправді є Російською Православною Церквою, перейменованою в лютому цього року на УПЦ заради маскування й дезорієнтування вірних в Україні.

У цій заяві митрополит Філарет, так само як і реакціонери-паргократи, називає рішення львівської Міської ради народних депутатів незаконними. Він пише, що Синод УПЦеркви рішення львівської Міської ради з 6-го квітня про передачу собору св. Юра Української Католицької Церкви розцінює як грубе порушення прав віруючих православної Церкви та зневаження радянських законів і міжна-

родних угод. Львівська Міська рада, за словами митрополита Філарета, несправедливо відбирає храм у православних і передає католикам. „Де у великодні дні мають молитися православні українці? — запитує Екзарх. — Аджі депутати відібрали у них — віруючих УПЦ у Львові — останній їхній храм і не запропонували їм іншого?”

Насправді в рішенні львівської Міської ради сказано, що у розпорядження православних передається храм святого Миколая у Львові.

В тій же газеті з 13-го квітня надруковано також відкритий лист єпископа Переяслав-Хмельницького Юнафаца, секретаря Синоду УПЦ, який закликає католиків і православних Західної України жити в мирі. У листі сказано, що „гнів людини не творить правди Божої” і що тільки мирним шляхом і терпеливими переговорами можна досягти справедливого вирішення проблем.

Демонстрації в Чернівцях продовжуються

Чернівці (Володимир Гапоненко). — 9-го квітня на майдані музею „Народної архітектури” від год. 6-й до 7:30 відбувся санкціонований мітинг пам'яті жертв тбіліської трагедії 9-го квітня 1989 року. Мітинг був організований Спілкою Української Молоді Буковини, було присутніх біля 200 осіб. Хвилююче мовчання вони вшанували загиблих. Було піднято українські, російські і грузинські національні прапори, пов'язані з жалобними стрічками, головним гаслом було: „Комунізм — чума ХХ сторіччя”. Всі промови були звинувачували в тбіліській трагедії минулого року політичного ЦК КПРС і М. Горбачова особисто, який і тоді і тепер провадить імперську політику. Член Російського демократичного союзу Погорельський на знак протесту розірвав портрет М. Горбачова. Любомир Чернега, студент місцевого університету, який головував на мітингу, зачитав резолюцію в підтримку боротьби грузинського народу за свою свободу і незалежність. Резолюція була прийнята одностайно.

12-го квітня від год. 6-й до 7-й в Чернівцях на центральній площі міста відбулося пікетування міським конком, організоване НРУП. Акція була спрямована проти рішення міським конком притягти до адміністративної відповідальності кандидатів в депутати до Міської ради Теофілію Якубович, Івану Бойчук та Ігоря Нестерука, яких звинувачують в організації несанкціонованого мітингу 31-го березня в підтримку незалежності Литви. Як відомо, цей мітинг був спочатку міським конком дозволений, але наступного дня влада змінила свій дозвіл в зв'язку з відомою вказівкою Ради Міністрів України.

На п'яťох пікетувальників накинuloся понад 10 міліціонерів, які намагалися розгінати протестуючих і залякати їх всілякими карами. Заступник начальника Ленінського РВВС майор Харабара сам фактично організував „правоохоронну” акцію, але арештувати пікетувальників не вдалося. Наступними днями пікетування буде продовжено.

У СВІТІ

ПРАЗЬКИЙ ПРОКУРОР загрозив, що оголосить Комуністичну партію поза законом у місті, якраз напередодні до перших приготувань вільних виборів у Чехо-Словаччині. У листі до Центрального комітету Комуністичної партії прокурор Томас Сокол зробив порівняння комунізму з фашизмом, підкреслюючи, що останній є законом заборонений в Чехо-Словаччині. Газета „Свободне Слово” помістила деякі цитати з листа Т. Сокола, в якому він пише, що комунізм і фашизм мають такі спільні характеристики: „знищення всіх демократичних прав, методи терору та громадської демагогії”. Жодних коментарів на цю тему не дало ні міністерство справедливості, ні бюро президента Вацлава Гавела. Комуністична партія заявила, що свій коментар подасть пізніше. Виявляючи свій протест, комуністичні представники в парламенті — їх є 40 відсотків — не з'явилися на нараді парламенту, де мали обговорюватися справа обліку містна внутрішніх справ Ричарда Сахера, якого обвинувачено, що повів надто поблажливо з розв'язаною тайною поліцією.

ПРЕЗИДЕНТ ПІВДЕННОЇ АФРИКИ Ф. В. де Клерк заявив, що створено спеціальну судову комісію для дослідження вживання пальної зброї поліцією проти демонстрантів у негритянському селищі 26-го березня. Комісію очолює суддя Ричард Голдстон, відомий суддя апеляційного суду, якого у легальних колах Південної Африки та поза її кордонами уважають науковцем і дослідником громадських і людських прав та помітно незалежним юристом. У вище згаданій демонстрації було вбито 17 осіб і біля 400 осіб було поранено.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА МІХАЙЛА Горбачова продовжує обговорення досі не закінченого плану для перебудови економіки. Після цілої серії приватних зустрічей М. Горбачова заявив, що він є задовольнений ходом нарад та представленими йому можливостями для схвалення, щоб ввести країну поступово до економіки частинно вільного ринку. Однак він також підкреслює, що він ще далі хоче „додавати свіжих думок” з різних джерел. Наприкінці цього місяця президент Горбачов повинен вибрати з висунених пропозицій біля 30 законопроектів цілком яких буде позбутися комунізм, оминаючи високу інфляцію та масове безробіття. „У цьому випадку є важливим пам'ятати про моральні та психологічні наслідки”, — підкреслює М. Горбачов у своїй заяві, що її розповсюдило офіційне пресове агентство ТАСС.

ПРОІРАНСЬКІ ТЕРОРИСТИ ЗВІЛЬНИЛИ АМЕРИКАНЦЯ

Дамаскус, Сирія. — В неділю, 22-го квітня проіранські терористи звільнили 55-річного американця Роберта Полгілла, професора Бейрутського університету, який відсидів у закладі 39 місяців і дочекався звільнення мабуть завдяки старанням Адміністрації президента Джорджа Буша за посередництвом Сирії, а може навіть Ірану. У зв'язку із звільненням Полгілла деякі засоби масової інформації розголосили справу нібито тасмисних переговорів, які велися на протязі кількох тижнів між урядовими особами ЗСА і представниками Ірану, який за всяку ціну хоче отримати від ЗСА модерну зброю і запасаю частини. Очевидно, речники Адміністрації Дж. Буша категорично заперечили ці нібито „поголки”, але як заявляють політичні спостерігачі, „якщо існують поголки, то десь знаходиться прихована державним секретом правда”.

Тим часом звільнений проф. Е. Полгілл і його родина зустрілися у столиці Сирії Дамаскусі, де звільнений виступив на пресовій конференції, влаштованій американською амбасадой. Він заявив журналістам, що почувався дуже щасливим людинною і що мало осіб орієнтується, як виглядають умовини у закладі, у якому перебувають ще інші американські громадяни. „Я хочу вам сказати, — підкреслює жарту Полгілл, — що мені дуже прикро, що ви (тобто журналісти) мусили чекати на зустріч з мною так довго”.

Ливанські проіранські терористи тримають під обліком наглядом американських закладників, надіючись отримати за них більший викуп, або здобути інші політичні чи матеріальні концесії. Перед звільненням Полгілла терористи звільнили закладників німців, французів й інших, але американців ще й досі тримають у закладі, не зважаючи на позакласові заходи теперішнього й попередніх урядів ЗСА. Останнім американцем звільненим із закладу був Дейвід Джекобсон, колишній директор американського шпиталю в Бейруті, якого звільнили ще

Р. Полгілл

2-го листопада 1986 року за посередництвом Ірану і доставу зброї до Теграну, трансацією, яка спричинилася до великого зовнішнього і внутрішнього політичного скандалу, опитів в Конгресі і політичних процесів за справу „Іран-контра”.

Р. Полгілл заявив, що у в полоні у терористів перебувають ще 17 західних закладників, між ними сім американців, захоплених раніше у Бейруті.

Президент Дж. Буш, виступаючи на Флориді, де він перебував на короткому відпочинку, привітав телефонічно Р. Полгілла і заявив, що місія Уряду ЗСА у справі закладників ще не закінчилася і триватиме далі до тих пір, поки усі американські громадяни не будуть звільнені з полону. „Я не маю жодного милосердя і вибачення для терористів, які тримають у закладі невинних людей і не маю до них прихильності, поки американські громадяни будуть перебувати у їхніх руках”, — заявив Дж. Буш кореспондентам. Офіційні чинники у Вашингтоні заявили, що крім Ірану і звільненні допомагали Японія і Швейцарія.

Р. Полгілл був захоплений в полон 24-го січня 1987 р. разом з іншими двома американцями Джессі Тирнером і Аленом Стіном, які ще далі перебувають у закладі.

Вшанують пам'ять Івана та Юрія Липів

Львів. — Тут у травні відбудеться свято вшанування пам'яті батька і сина, Івана та Юрія Липів.

В суботу, 5-го травня, в Винниках біля Львова, о 2-й год. по полудні відбудеться Панахида на могилі Івана Липи (1865-1923).

В неділю, 6-го травня, о селі Бунів Яворівського району Львівської області

відбудеться о 1-й год. по полудні Панахида на могилі лікаря та письменника Юрія Липи (1900-1944).

Літературно-меморіальний вечір, присвячений пам'яті батька і сина, 90-літтю та 125-літтю з дня народження Липів, відбудеться у Львові в понеділок, 7-го травня, о год. 7:30 вечора в клубі НДУРТУ, вул. Наукова, 7а.

В АМЕРИЦІ

АДМІНІСТРАЦІЯ ПРЕЗИДЕНТА Джорджа Буша готує новий план в рамках роззброєння, маючи наміри швидко відмовитися від модернізації тактичних ракет на земно-повітряного базування „Ланс”, розміщених на території Західної Німеччини. Сенатор Сем Нанн, який має вагоме слово у військових справах, закликає у четвер, 19-го квітня, щоб ЗСА цілком елімінували наземні нуклеарні ракети та нуклеарну артилерію в Європі. Дж. Буш та його дорадники вшанували, що ситуація у Східній Європі за останній час настільки змінилася, що вже немає загрози нападу на демократичні країни на цьому континенті. Становище Адміністрації Дж. Буша підтримують союзники ЗСА у НАТО, особливо західнонімецький канцлер Гельмут Коль, президент Франції Франсуа Миттеран та прем'єр-міністр Великобританії Маргарет Тачер. Але програма модернізації тактичних ракет має багато прихильників у колах впливових політиків і спеціалістів, які вважають, що ЗСА повинні створити нове покоління ракет „Ланс” та розмістити їх на своїй території, щоб в разі необхідності швидко перекинути до Європи.

ПАЛАТА РЕПРЕЗЕНТАНТІВ готує критичну сенатора з Кензасу Боба Дола, який запропонував зменшити фінансову допомогу ЗСА Ізраїлю. На пресовій конференції в Капітолію лідери Палати Репрезентантів зачитали відкритого листа до сен. Дола, в якому він обвинувачується у „персональному нападі” на американських жидівських лідерів та у справі резолюції про визнання Єрусалиму столицею Ізраїля. „На жаль деякі люди вважають вас антисемітом”, якщо ви не погоджуєтесь з політикою „ізраїльської влади”, — сказав Б.Дол. „Лідери проізраїльського лоббі короткозорі та егоїстичні у своєму зав'язаному намагаючись за будь-яку ціну зберегти рівень фінансової допомоги Ізраїлю”.

СВОБОДА SVOBODA

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays Mondays and holidays by the Ukrainian National Association Inc. at 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302

Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНЧ у Вашингтоні (202) 347-UNAW, (202) 347-8631 (факс)

Postmaster: Send address changes to

Svoboda: 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Tel: (201) 434-0237 (201) 434-0807 (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік \$40.00 на півроку — \$22.00 на 3 місяці — \$12.00
Для членів УНЧ \$15.00 річно. За кожну зміну адреси — \$1.00
Чеки і money orders виставляти на "Svoboda"

Статті і дописи підписані авторами, не несуть відповідальності за зміст. Редакція застерігає собі право вилучати матеріали, не відповідаючи на запитання. Редакція не відповідає за зміст оголошень. Редакція не відповідає за зміст оголошень.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Закладники

У середньовіччі відоме було явище „Рав-Бриттерів“. За хащами на перехресних дорогах Середньої Європи скривалися „лицарські грабіжники“, чигали на подорожніх, нападали і рабували їх. Але це були ще „джентльмени“ у порівнянні з новітньою добою історії, коли народилася ловля людей, як звірів. Ще живі у пам'яті обклади за нацистської окупації Другої світової війни, коли гестапівці замикали вулиці, виарештовували всіх без розбору мужиків і жінок, і шойно потім пересідали — одних звільнювали, інших засилали до страшливих концтаборів. Подібно робили більшовики. Навіть символом їхніх ловів за невинними людьми були „чорні ворони“: кроти чорні поліцейські авта, які обов'язково вночі заїздили під дім і витягали відтіть „ворогів народу“.

Інший рід новітнього злочинства — це скоплювання людей на вулицях і тримання їх роками, щораз змінюючи місце ув'язнення та постійно погрожуючи вбивством. Найбільшого розголосу у світі набрала подія у столиці Ірану (колишня Персія) Теграні: захоплення силою американської амбасад у 1978 р. та ув'язнення всього 82-членного тамашного персоналу. Їх тримали, як закладників 444 днів. Це було за президентури Джиммі Картера, і його невдала спроба визволити тих американців збройною силою — коштувала йому програу у найбільших виборах. 82 американські закладники у Теграні вижили на волю саме в день інаугурації президента Рональда Регена. Наїзд на американську амбасад у ув'язнення тамашного персоналу стався ніби з пімсти за те, що Америка дала політичний азиль останньому шахові Реза Пехлеві, який був вірним союзником Америки. Революцію проти нього провели іранські аятоли, впливова верства мусульманських духовників, яких вдарила по кишені земельна реформа, що їх проводив шах Пехлеві. ЗСА розірвали тоді дипломатичні взаємини з Іраном і заблокували мультимільоновий маєток Ірану в Америці. Цей стан тривав по нинішній день. Але мусульманські фанатики, організовані головно у підпільній організації „Священна війна за визволення Палестини“, проводили й проводять далі ненавистницькі супроти Америки дії. Та організація призналася до скоплення на вулицях Бейруту, столиці Лівану, восьми американців, здебільша професорів тамашного університету й журналістів.

В останніх тижнях були кількаротні поголки, що ось-ось мають звільнити всіх західних закладників, ув'язнених десь у Лівані чи в Іраку. В останніх днях у ліванській газеті з'явився короткий комунікат згаданої мусульманської терористичної організації, що „до 48 годин“ вибде на волю один із трьох ув'язнених американських професорів. Державний секретар Джеймс Бейкер перестеріг, щоб не вірити тій заяві, бо подібні попередні виявилися фальшивими. В минулому місяці французький уряд скористав із посередництва лівійського диктатора Муаммара Каддафі і за ціну відновлення дипломатичних взаємин Франції з Лівією — вижили на волю троє французьких громадян. Америка принципово не признає ніякого викупу, щоб не створювати прецеденту, що можна скоплювати невинних осіб, щоб ними шантажувати Уряд.

Злочинне скоплювання людей на вулицях було колись і в Італії. До історії політичних убивств перейшло убивство колишнього італійського прем'єра Альдо Моро, якого скопили, вбивши його прибічну охорону, вбили і тіло викинули на вулицю. Такого тепер на європейському континенті вже нема.

Грабежі були, є і будуть. Особливо в американських великих містах, і з них на першому місці Нью Йорк, є тереном буквально щоденних грабунків. У білий день вихоплюють жінкам торбинки, грабують у підземках, гинуть від рук грабіжників водії таксівок. Але скоплювання, ув'язнення і знущання над ні в чому невинними особами з політичного фанатизму, та ще й організаціями, що зловживають Господнім іменем, це цілком особливе дикунство.

Один із теперішніх впливових іранських аятолів недавно заповів, що до кінця цього року вийдуть на волю всі закладники. Дай Боже, щоб так сталося, бо явище закладників — це ганьба людства у XX сторіччі.

(ФКУ) — Одна з подій, яка дозволяє вірити, що українознавчі студії осануть своє належне місце в світовій науці, відбулася минулого року на конференції в Неаполі, в Італії, коли засновано Міжнародну Асоціацію Україністів. Темою конференції була „Історія української культури. Проблеми і перспективи“. В ній взяли участь учасники багатьох країн і теж професори Гарварду.

Метою новоствореної Асоціації є сприяти розвитку українських студій у різних країнах світу встановлюючи обмін науковими інформаціями, джерелами для наукових досліджень, підготувати молодих дослідників в галузях українистики, ширити знання про українську культуру в світі. Для виконання цього створено окремі національні осередки асоціації, які, по змозі, об'єднують українців даної країни і виконуватимуть інформаційну працю. З рамени Асоціації будуть також діяти комісії зі спеціальних призначень: археографічна, видавнича, бібліографічна та комісія для ширення української культури. Асоціація має організувати перший Міжнародний Науковий Конгрес Україністів у Києві восени 1990 року.

Усі ці події коротко відмічено в нашій пресі, хоч оцінки деяких авторів дописів не були зовсім прихильними. Годі, однак, осуджувати організацію ще в зародку, особливо при незнанні ширшого контексту її цілей та завдань. Все

ВІДРОДЖЕННЯ ЧЕРЕЗ ПОРАЗКИ І ТРАГЕДІЇ

такі цікаво спостерігати, яке значення і які завдання бачать в цій Асоціації українці в Україні.

„Старт з руїни космосу“ — такий заголовок дала учасниця конференції Оксана Пахльовська своїй статті про неапольську конференцію та Міжнародну Асоціацію Україністів на сторінках „Літературної України“ (чч. 29-32, 1989). Авторка — поетеса, науковий співробітник Інституту літератури АН УССР, вона є до цього відома української поетеси Ліни Костенко. Стаття в багатьох місцях сміливо і відверто розглядає причини, чому в Україні українська не розвивається нормально: „Українська культура — єдина на світі культура, яка досі не мала міжнародних інституцій, — пише авторка. — Особливо гірким стало нарешті глибоке усвідомлення відчуження нашого штучного одвічання від європейських і світових рівнів науки, відчуження професійно невідшкодованих втрат через повну руйнацію комунікативної системи нашої культури...“

Авторка осуджує брах нормальних контактів: „Чому для нас, українських літературознавців, повинні бути відкриттями, а не робочим моментом нормальних наукових зв'язків, спілкування з (західними

науковцями)... Чи корисна для нашої науки відсутність систематичного професійного спілкування з провідними польськими славістами... які, до речі, зусилля наших науковців сімнадцяти років не мали змоги прихитати на Україну... Де їхні книжки у нас?“

Про проблеми української науки О. Пахльовська пише: „...Подумаймо, як тяжко і неспрошено завинила перед людьми вульгаризаторська тенденція псевдонауки, збігана з агресивним ідеологічним, монументальним догм і смислового вакууму, яке десятиліттями майже всуціль займалась грубою фальсифікацією історії, культури, літератури, профанацією науки, безцеремонною міфологізацією тоталітаризму, насильством над людським інтелектом і духом, пам'яттю і мораллю...“ Советський гуманітарний науці, як, врешті, й літературі, що доводилося довго працювати, аби повернути собі моральний авторитет і відповідний статус у суспільстві...“

О. Пахльовська не щадить слів на критику: „Нам, молодшому поколінню, дуже хотілося почути від когось із авторитетних українських мовознавців думку про таке нечуване в історії цивілізованого суспільства відкриття, як „національно-

російська двоєдність... Де і в якому творі Леніна наводиться цей термін як керівництво до дії сучасним бюрократам? І чи взагалі не досить експлуатувати теоретиків революції, ретроспективно нав'язуючи їм ідеї і теорії, яких вони просто вже навіть через елементарну освіченість, висунути не могли?“

„А що ж маємо відчувати ми, молоді письменники, учасники Міжнародного Шевченківського форуму (відбувся весною ц.р.), скочаючи під час круїзу з корабля на берег (Дніпра) і чуючи звернене до нас питання підлітка, здивованого нашою мовою: „Ви поляки?... Люди! В козацькому місті Черкаси, на батьківщині Шевченка, місцеві жителі не впізнають української мови. Не просто не люблять, не розуміють, не хочуть говорити, — не впізнають!“

„А в цей самий час Інститут літератури АН УССР як останнє слово шевченкознавства збирається випустити у світ книгу „Інтернаціоналістський пафос поезії Шевченка“. У цей самий час інтернаціональний колектив авторів — співробітників Інституту мовознавства АН УССР — вже видав „наукове“ дослідження: „Українсько-російське двузвуччя: соціологічний аспект“ (Київ, 1988)... І це в час, коли — перестанемо себе обдуровувати! — українська мова гине. Науково кажучи: сфера її практичного функціонування зведена до катастрофічного мінімуму...“

Закінчення буде.

Михайло Кучер

У Воркуті ставлять п'єси

М. Куліша, а в Херсоні тільки збираються

Миколу Куліша забуває не тільки Херсон, а й ціла Україна. Однак дещо люди пам'ятають. У Херсонському драматичному театрі йшли п'єси Миколи Куліша „Маклена Граса“ (1962), „Комуна в степах“ (1986). Було також вирішено просяти (чому не вимагати?) Міністерство культури УС-СР надати місцевому театрові ім'я Миколи Куліша.

На будинку колишньої місцеві Думи на стіні золотом написані імена „знаних“ земляків, в тому числі М. Куліша. Що ж до Херсонського краєзнавчого музею, то там мало уваги приділяється літературному матеріялові. Але все таки в музеї зібрано біля трьох тисяч експонатів про життя і творчість сотні письменників, „переважно українських“.

Однак це офіційні відомості. Інакше виглядає справа із звітним письменницької делегації, що відвідала Херсон для відзначення 45-річчя з дня народження М. Куліша. Рівень пошанування письменника на його батьківщині не рівняється вазі його. М. Куліш не тільки великий „радянський“ письменник, але й визначний драматург світу. Чужоземні літературні критики порівнювали „Патетичну сонату“ М. Куліша з „Фавстом“ Гете та „Пер Гюґеном“ Ібсена.

Прикро й соромно дізнатися, що на батьківщині М. Куліша Чаплинці відповідала за „культуру“ гукнула російською мовою: „Ах, если бы почитать это-

го Николая Кулиша“. Але як щось і робиться для пошанування письменника, то не з глибокого переконання, а „щоб Київ не дорікнув“.

Делегація письменників з Києва знайшла в Херсоні „культурне безкультур'я“, або „звичайне здичавіння“. Все це вражає і приголомшує. Секретар Херсонської письменницької організації Микола Братан повідомив, що на першотравневій демонстрації не буде „жодного гасла українською мовою“. Але останнім часом (коли?) створено постійну комісію Спілки письменників України для вшанування М. Куліша. Незабаром у видавництві „Дніпро“ має вийти двотомник М. Куліша.

Херсонські екскурсоводи докладно розповідають туристам про перебування в місті і царів, і царів, а про письменника М. Куліша навіть не згадують. Хоч подібне недавно трапилося туристам в ЗСА з Марк Твенном: запитані на вулицях міста люди, де поховано Марка Твена, призналися, що вперше так ім'я почули і де похований не знають.

Недавно закінчився конкурс молодих естрадних співаків України. На конкурсі модаванні співаки модавською мовою, узбецькою і тільки співак — „хлопець з Чернівецької“ співав російською мовою. Це вже за перебування в Україні. На конкурсі модаванні співаки модавською мовою, узбецькою і тільки співак — „хлопець з Чернівецької“ співав російською мовою. Це вже за перебування в Україні. На конкурсі модаванні співаки модавською мовою, узбецькою і тільки співак — „хлопець з Чернівецької“ співав російською мовою. Це вже за перебування в Україні.

П. Данилюк

Книга про забути українські землі

В 1968 році на книжковому ринку з'явилася досить об'ємна книга п.з. „Нарис історії Холмщини і Підляшшя“. Прийнявши минулого 1989 року Інститут Дослідів Волині перевидав цю працю другим накладом.

Книгу про Холмщину і Підляшшя, українські землі, які тепер входять у склад Польської Народної Республіки, написав відомий діяч Холмської землі інж. Євген Пастернак. Видав її, як уже згадало вище, Інститут Дослідів Волині в серії „Волинянщина“ ч. XVII.

Праця Пастернака охоплює новіші часи історії Холмщини і Підляшшя та є поділена на 27 розділів, що мають 69 підрозділів, які розглядають всі галузі життя наших українських земель, які після Другої світової війни майже всіма забути.

„Нарис історії Холмщини і Підляшшя“ (Новіші часи) має 466 сторінок друку і охоплює період від 1795 року (коли було підписано умови між Росією й Австрією про остаточний поділ Польщі) і приблизно до 1960 року. Велику частину книги займають різні до-

кументи: заяви, протести, світліни зруйнованих полків українських церков та кілька малюнків.

Автор книжки з великим боєм пише про нинішню політику Польщі і байдуже ставлення як Ватикану, так і польської католицької ієрархії під час нищення українських православних церков на Холмщині та про масові вбивства українських громадян та культурно-освітніх діячів польськими підпільними організаціями під час Другої світової війни.

Книга Є. Пастернака написана легким стилем, що нею зможе користатися як науковець-дослідник тих земель так і звичайний читач, який бажає довідатися більше про ці несправедливо забути українські землі. Вона є цінна висвітленням промовчаних подій, особливо про те, що діялося там протягом XIX і XX століть. Її цінність у документації, яка докладно вказує на події, де й коли що відбувалося.

Холмщина і Підляшшя — це дві провінції (частини) українських земель (Закінчення на стор. 4)

Збиральництво — це най-

давніший вид зайняття населення лісових та лісостепових районів України. Тут бо поруч ягід багато різноманітних грибів створюють додаток до бідної на білкі їжі мешканців. Тому то і жартують, що „Голодному і опеньки — м'ясо“.

На тему грибів збереглося дещо і в народній словесності. Діти слухають казку про війну грибів із жуками, а в популярній пісні згадують як „Дівчинонька по гриби ходила, в зеленім гаю заблукала...“

В Америці маємо теж гриби, однак їхнє довілля дещо інше. Візьмімо, наприклад, мешканця Філадельфії. Йому зайве йти пішки у зелений гай, де міг би заблукати. Він сідає в автомобіль і мчить простою дорогою у західному напрямі... За нещільну годину їзди вже є серед грибів!.. І як же розчарування! Ці гриби не ростуть на лоні природи, а в темряві безвіконних будинків із штучно створеними кліматичними умовами, які саме вимагає культура грибів. І ще одне... У район продукції грибів можна теж потрапити без мапи — вистачить тільки керуватися реакцією власного носа, якому не тяжко почути, коли свіже повітря опанує несприємливий запах компосту.

Як інформую американський грибний інститут з осідком у Кеннет сквері, центром пенсильванського грибного району, що ця місцевість завдяки своїй традиції стала столицею

Юрій Р. Рибак

ГРИБИ ТЕЖ ВАЖЛИВІ...

культури грибів у ЗСА. Тут бо майже 95 років тому Вілліам Свайні завів першу фарму грибів. Його почин підхопила та продовжила італійська імміграція створивши підвалини для традиції, що з покоління у покоління існує досі... І хоча у природі нараховують яких 38,000 різних видів грибів, то комерційно росте тільки одне — печериця (англ. table mushroom, лат. agaricus bisporus) із чотирма типами, а саме: біла, білява, брунатна або каліфорнійська та нова кремкова, що має вигляд статі стандартного. Не легкою є культура грибів, бо вони надзвичайно вразливі на різні недуги і вимагають процесу вирощування, який вважають найтяжчим у цілій аграрії. Побожуючись ризику принесення недуги ззовні, дуже рідко дозволяють постійно особам відвідувати приміщення. А ті, що бачили, порівнюють свої враження з підземною копальнею, де панує темрява, а робітники нагадують гірників з світлом на шоломі.

Грибна індустрія у ЗСА має теж свої заковини і мусить радше боротись із втратами потрібної продукції. У 1970-их роках велику конкуренцію створив був Тайван, який кинув на американський ринок гриби у пухляках по надто низьких цінах. І це мало неабиякий

вплив, бо 75 відс. тодішньої американської продукції шло у консерви. Та появився новий вітер, який змінив ситуацію. Раптом відкрито у пухляках... ботулізм, себто дуже шкідливі бактерії в харчі, коли його приготувати несправильно... Споживачі негальною чи зазвездували. Зполічком крамничі зникли пушки з грибами і здавалось, що прийшов кінець... Та комусь прийшла ідея пропагувати сири гриби, які здобули теж популярність у салатних буфетах. У висліді нині ціла індустрія орієнтується на свіжий продукт.

Останнього року зібрали у ЗСА около 640 мільйонів фунтів грибів, а пересічна консумція вносила три фунти на американця; канадський спожив дві рази більше, а західноєвропейське дещо більше... І не дивно, що їдять гриби, бо вони мають у собі білки, товщі, вуглеводи, невелику кількість вітамінів, як теж кальцій. Головно у диких грибах є багато ароматичних і екстративних речовин, що відчуваться у високої смаковій якості грибних страв. Відносно ж злов'язності, то вважають, що саме гриби сприяють посиленню виділення шлункового соку і кращому перетравленню їжі.

Але може найбільша небезпека для індустрії гри-

бів це обмеження експансії, бо землі довкруги заводів викуповують на будову нових домів, куди поселяють американців, що належать переважно до середньої класи і звичайно це є їхня перша власність. Вони дуже люблять їсти гриби, однак постійно нарікають на несприємливий запах компосту, який „затрує“ їм свіже повітря. Головним же складником компосту є кіський гній, що доставляють аміші — дуже консервативні рільники, а при тому переконані противники механізації. Здається, що теж під впливом загальної оцінки чистоти повітря новопоселенці вимагають осунення чи пак контролю „ферментуючого“ компосту. Але це нелегка справа, що компост — це основа культури грибів і без нього не було б нічого. Тому автохтони в обороні свого існування мають вижснення: „Ми тут були перші, а ви з зайді. Тому мусите з тим погодитись, що тут знайдете!“

В українській кухні гриби відомі і готують із них багато страв у смаженому, вареному і тушкованому виді, як теж підливки... Кілька років тому The Philadelphia Inquirer подав був репортаж про ресторатор Уланів (власниця Уляна Мазуркевич), де згадало теж гриби у юшку, як своїм смаком і ароматом здобула серед американських відвідувачів ресторану популярність для української кулінарії.

Ірена Ванчицька

ПОРТРЕТИ

1.

Початок Другої світової війни закінчився блискучою перемогою Німеччини, і „мощарство“ Польща розлетілася протягом двох тижнів. Українською землею перекотилися війська завоювальні — блискучо вивінована і здисциплінована німецька армія та жалюгідно вбога — советська. Злощасного 17-го вересня 1939 року советські війська перейшли ріку Збруч й окупували Галичину. Це страшенне невідомо, про яке ми знали тільки з преси, стало відомістю. Жаж, розпука й безнадійність огорнула жителів галицької землі. Що мав змогу втішат за Сян і Буг до німців, бо життя у визволеній Україні ставало з кожним днем щораз більш жорстоким.

Пригадую, коли одного дня прийшов до хати моїх батьків советський комісар з місцевим міліціонером Померанцем з об'явою негайно звільнити мешканців. На наші прохання і плач, міліціонер відповів брудною лайкою, погрозами й криком „щоб до години не стало тут вашого буржуазного козла“.

І несподівано впали слова советського командира: — Замовчи ти сволоч — а до нас звернувся — ви можете залишитись у своїй хаті.

З цього часу почав приходити до нас цей советський старшина і на велике наше здивування оповідав багато про умови і життя у Советському Союзі, особливо про чудовий Кавказ, його родинну сторону. Одного разу прийшов після мітингу і переказував як місцева жидівка вітала советську владу польською мовою:

— Нині зайняли ви панську Польщу, а завтра підете на Берлін і Париж.

— Куди нам до Берліну й Парижу? — питає, дивувався. Не вірив тоді советський командир, що завдяки Америці ця обертка, брудна, голодна армія дійде до Берліну.

Страх перед „визволителями“ вигнав нас з рідної хати, і люту зиму 1940 року ми зустрічали на гостинній холмській землі — спершу в селі Кулаковичах, а опісля в місті Грубешові, де вже була численна громада українських втікачів. Ніхто не думав тоді, що ця хоробра армія з написами на поясах „Гот мит усе“, а особливо адміністративна культурного „герренфольку“, так безоглядно й жорстоко буде поводитися на окупованих теренах.

І знову пригадую, як одного дня прийшов до нас вїт з села Кулакович з проханням. — Рятуйте, бо злий Густав (Гестапо) не дає жити, беруть людей на розстріл за нездачу контингенту.

І це цього самого дня я їхала з листом батька до Замостя, де адвокатом був д-р Богдан Карпевич. Побачивши адвоката Карпевича і довше з ним поговоривши, я зрозуміла чому місцеві німецька влада ставиться до нього з такою пошаною. Його елегантність, спокійна, рішуча певна себе поведінка, а понад усе висока культура мусіла імпонувати кожному. Про його блискучі промови, як оборонця в суді, було нам відомо, а я мала нагоду цього вечора почути його надзвичайно зворушливу доповідь на Шевченківському святі у Замості. Доктор Карпевич говорив так широко і просто до слів Тараса Шевченка „Обніміте брати мої, найменшого брата!“ І тоді я зрозуміла, що це не пусті слова, а велика любов до цих найменших братів, що їх гнобила німецька влада.

У Яворові біля Львова, місті старих, патріотичних міщанських родів, у восні роки проживав з родиною д-р Юрій Ліпа, письменник, поет, лікар, а перед усім чудова людина. Його лагідні замріяні очі, здавалось, не бачили зла, а м'який голос заспокоював впливав на пацієнтів. Недаром хворі приїздили здалека за порятун-

ком і вірили, що д-р Ліпа зуміє допомогти в найтяжчих випадках. Кожного дня він бачили довкола його хати багато селянських возів, а на них лежали хворі, які довго чекали на свою чергу. Доктор Ліпа, крім лікування, записував різні обрядові пісні і приповідки, а дружина Галина проголошувала пацієнтів та теж збирала взори вишивок із різних сіл. У цих страшних звірських часах, двійка цих шляхетних добрих людей, здавалась прищепленою з іншої планети, прямо з неба. Часта в неділю можна було зустрінути д-ра Ліпу на луках, або в лісі, де збирав він різні зела і коріння, якими лікував пацієнтів. Він навіть був видав книжку про зела.

І тоді коли червона навала покотилася вдруге по нашій землі, а багато мешканців міста покидало надбане прадидами майно і втікало в невідоме, доктор Ліпа залишився, бо у великих яворівських лісах боролися героїські повстанці, які потребували лікарської опіки. В цих лісах згинув він на пості лікаря-воїна, як герой.

Хоробра німецька армія програвши війну на Сході (завдяки божевільній політиці Гітлера), втікала мов стадо сполоханого череди, а з ними всі, хто на власній шкурі пізнав червоних „визволителів“. Одних втікачів підбирав військові авта, інші їхали власними возами, а були й такі, що ішли пішки, тільки з наплечниками на захід, щоб тільки подальше...

Переживши всі поневіряння і страхіття цієї мандрівки, про яку можна би написати фільмовий сценарій, ми зустріли кінець війни у чудовій чеській місцевості Чагрово, де добрі господарі Покорні гостили нас, мов рідних.

Закінчення буде.

Балтійські святкування

з участю українців

Нью Йорк. — В той сам день, як Литва проголосила свою незалежність, тобто 11-го березня 1990 року, Балтійська жіноча рада відзначувала своє 43-ліття у приміщенні Бостонського дому. Юта Курман, голова ради, привітала основоположниць цієї організації, дипломатів і гостей. Після привітів, повних надій та сподівань обережно висловлених кожним із присутніх дипломатів трьох балтійських народів, присутні відспівали всі три національні гімни. Присутні на цих святкуваннях з дипломатичного світу трьох республік були: генеральний консул естонської місії Ернст Яксон, радник латвійської місії у Вашингтоні Вальдемарс Крайцбергс і генеральний консул Литви Аніцетас Сімутіс.

Головним промовцем був д-р Петро Матіяшук, співредактор "Українського Квартальника", якого присутнім представила Марія Душник, почесний член Головного Центру УНС. Те-

На святкуваннях 43-ліття Балтійської жіночої ради в Нью Йорку (зліва): Д-р Петро Матіяшук, Вальдемарс Крайцбергс, Юта Курман, Ернст Яксон, Марія Душник і Аніцетас Сімутіс.

Д-р ЄВГЕН ОЛЕНКО
внутрішні хвороби
приймає у Квінсі і виїжджає на виклики додому

Дентист ОЛЬГА ОЛЕНКО
Профілактика хвороб ясен і зубів. Лікування і протезування. Косметична стоматологія. Приймається тільки за попереднім домовленням.

Адреса у Мангеттені: 630 5th Ave., Room 1803 New York, N.Y. 10020

Адреса у Квінсі: 105-37 64th Avenue Forest Hills, N.Y. 11375 (718) 459-0111

Українське Патріархальне Товариство
Відділ в Нью Йорку
запрошує Українське Громадянство на

СПІЛЬНЕ ПАТРІАРХАЛЬНЕ СВЯЧЕНЕ
що відбудеться

в неділю, 6-го травня 1990 р., о год. 2-й по пол.
у великій залі Українського Народного Дому
при 140 Друга Авеню в Нью Йорку

В програмі беруть участь:
Святослава Качарей, Ольга Худоба, Роман Левицький
Слово — Микола Галів
Ярослав Пастушенко — ведучий
Вступ: 10 дол. від особи.

Зголошення з оплатою просимо слати до 29-го квітня 1990 р.
на адресу: THE UKRAINIAN PATRIARCHAL SOCIETY
P.O. Box 285 Cooper Station, New York, N.Y. 10276
або телефонувати на (212) 673-0457

КОНЦЕРТ АРТИСТІВ з УКРАЇНИ
Галина Менкуш (бандура)
Ніла Крюкова (художнє слово)

Програма:
„МАРУСЯ ЧУРАЙ” — вистава за історичним романом у віршах ЛІНИ КОСТЕНКО

Субота, 21-го квітня — S BOUND BROOK — 4 30 веч.
Ukrainian Cultural Center, 135 Davidson (Somerset)
Info (201) 725-5322
На ввечірні буде присутня поетеса ЛІНА КОСТЕНКО

Середа, 25-го квітня — PHILADELPHIA — 7 30 веч.
Ukrainian Educational and Cultural Center, 700 Cedar Rd
Info (215) 663-1166

Четвер, 26-го квітня — NEW YORK — 7 00 веч.
Ukrainian National Hall, 140 Second Avenue
Info (212) 529-5024

Четвер, 3-го травня — ROCHESTER — 7 30 веч.
St. Mary's Ukrainian Orthodox Church, 3176 St. Paul Blvd
Info Ukrainian Credit Union, (716) 544-9518

П'ятниця, 4-го травня — SYRACUSE — 7 30 веч.
Ukrainian National Hall, 1317 West Fayette St
Info (315) 478-9272

Четвер, 10-го травня — CHICAGO — 7 30 веч.
Ukrainian Cultural Center, 2247 West Chicago Ave
Info (312) 384-6400

Субота, 12-го травня — CLEVELAND — 7 30 веч.
Sheptytsky Hall, St. Josaphat Church, 5720 State Rd., Parma, OH
Info Ali Ukrainian stores, Credit Union "Samopomich"
(216) 884-9111

У Філадельфії вшанували першого президента УОКЦентру

24-го лютого філадельфійська громада гідно відзначила десятилітню працю президента Українського Освітньо-Культурного Центру д-ра Олександра Черника, подивившись працю, в наслідок якої розбудовано УОКЦентр до справді несподівано імпульсивного стану, не допущено до занепаду українського освітньо-культурного і товариського життя Філадельфії й околиці і піднесено це життя до небувалого дотепер розмаху і динаміки.

Відзначення почалося кокетелем в елегантних приміщеннях недавно добудованої частини Центру, яка вигідно примістила 337 українських учасників імпрези та кільканадцять американських гостей. Під час коктейлю стейтвовий сенатор Стюарт Грінліф вручив нововибраному президенту Центру інж. Борисові Захарчуку чек від сенату Пенсильванії у висоті 25 тисяч дол. на потреби Центру.

Звичайно ми не розписуємося про такі „матеріальні” речі як буфет, але у цьому випадку не можна промовчати кілька тисяч канопочок й інших фантастичних смаколиків, що їх приготували активістки Центру, під проводом Іванки Луцишин, та артистично розложили на гарно удекорованих столах. Про справді високо-мистецьке прикрашення залу квітами подбала одна з провідних активісток Центру Віра Андрейчик.

Банкет почався о год. 7:30 вечора. Відкрив його новий президент УОКЦентру інж. Захарчук. Владика Митрополит Стефан Сулик започаткував цю частину вечора молитвою. Далішнє ведення банкету президент УОКЦентру передав у руки д-ра Володимира Карпинича, який виявив себе добрим жартуном.

Опісля слідувало висвітлення півгодинного фільму, що у ньому його продуцент, президент „Trident Video Productions” Ігор Лесик утримував і змонтував у знамениту цілість різні епізоди з життя-діяльності Центру у першому десятилітті його існування. Це фільм, з

Сенатор Грінліф передає чек на 25,000 дол. президентові УОКЦ. Зліва: Флоріяна Блос, коміонер округу Монтгомері, Джон Д. Факс, стейтвовий конгресмен, сен. Стюарт Грінліф, президент УОКЦ.

українським або англійським текстом, можна купити за 20 дол. у Центрі: UECC, 700 Cedar Road, Philadelphia, Pa. 19111, або телефонуючи на число (215) 663-1166.

Після цього новий президент УОКЦентру подякував д-рові Черникові за його величезні заслуги в організації і блискучій розбудові УОКЦентру і вручив йому почесну грамоту. Інж. Захарчук подякував теж усім громадянам й організаціям, які визначно причинилися до росту УОКЦентру, і вручив почесні грамоти фундаторам, громадянам й організаціям, які жертвували дотепер по 10,000 дол. або більше на УОКЦентр, а саме: Іванові і Діянні Гиняньським, д-рові Олександрові і д-р Зені Черникам, Павлові і Наталії Масним, інж. Борисові і Дзвінці Захарчукам, Фондатору Юрію і Розалії Лесюків, т-ву „Рідна Школа”, Український Кредитивний Кооператив „Самопоміч”, Український Шадницький Філадельфійському відділові Товариства Українських Інженерів та брестольському Горожанському Клубові, який жертвував на УОКЦентр під час самоликвідації.

Опісля відомий приятель української громади і зокрема УОКЦентру сенатор Ракс (завдяки йому УОКЦентр одержав у минулих роках разом 200,000 дол. від стейту Пенсильванії)

Новий і колишній президент УОКЦентру: інж. Борис Захарчук (зліва) і д-р Олександр Черник.

відчитав рішення сенату Пенсильванії, який висловив д-рові Черникові признання за його велику жертвенну працю для добра загалу.

Подібне рішення і признання від Палати Репрезентів Пенсильванії відчитав конгресмен Джон Д. Факс.

Після цього д-р Черник розказав коротко про початки УОКЦентру та про людські жертвенності і трудом допомогли закупити і розбудувати УОКЦентр.

Опісля коротке слово вголосив Владика Митрополит С. Сулик, який сказав, що він молитиметься до Бога, щоб він всевишній дав цю ідейність та ентузіазм, які ми бачимо сьогодні тут, майбутнім українським поколінням.

Імпрезу збагатили ще спо-

минами про Черника або мистецьким „тягненням лаха” з нього: своячка д-ра Черника Оксана Фаріон, Теофіл Старух, адвокат центру Данило Максимюк, Христина Кульчицька та д-р Альберт Кіпа.

На закінчення банкету новий президент подякував присутнім за чисельну участь у банкеті і окремо подякував Ріті Послушній, голові банкетного комітету, та Вірі Андрейчик й Іванці Луцишин за їх великий вклад праці у приготування цієї успішної імпрези. В прихід до гостиниці була влаштована виставка під назвою „10-ліття Українського Освітньо-Культурного Центру, яку оформила Дзвінка Захарчук.

Я. Татомір

Син дивізійника Дж. І. Загачевський став підполковником американської армії

Підполковник Дж. І. Загачевський (зліва) приймає привітання від полковника Дж. Леонарда.

Джордж Ігор Загачевський-син Марії та Евстахія Загачевських. Його батько — відомий дивізійний письменник і маляр.

Джордж закінчив Тексаский Ейндс Ем університет в 1972 році. Військовий вишкіл перейшов в кадетському корпусі Тексас Еггіс і у ранзі поручника другого ступня поступив до армії.

1-го жовтня минулого року одержав підвищення до ранги підполковника американської армії. Дж. І. Загачевський є на становищі дійового старшини у Польовій оперативній агенції Головної квартири поза Вашингтоном. Він — відповідальний за випрацювання і формулювання процедур щодо безпеки і надійності спеціальної зброї для армії.

Одружений з Катериною Галіш. Мають двоє дітей: дочку Тересу — 13 років і сина Марка — 10 років. Батьки Джорджа належать до 437-го Відділу УНС в Рочестері, а він сам має вже

виплачену полісу у тому ж Відділі.

Роман Б. Припхан

У ЧЕТВЕР, 19-ГО КВІТНЯ, Ватикан відновив дипломатичні стосунки з Чехо-Словаччиною, роблячи цим ще один крок у напрямі посилення римо-католицьких впливів у країнах Східної Європи. Це повідомлення появилось два дні перед відвідами Папи Івана Павла II Чехо-Словаччини, в якій проживає біля 15.5 міль. римо-католиків. Чехо-Словаччина є наступною з цілого ряду східноєвропейських країн, які відновлюють дипломатичні відносини з Ватиканом. Першою була Польща ще минулого року, в лютому відновила відносини Мадярщина та місяць тому встановлено стосунки з Советським Союзом, перші від часів революції, хоча й не повні. Незабаром сподіються на відновлення дипломатичних зв'язків з Румунією.

В Сороковий День Смерті
нашого Найдорожчого
МУЖА І БАТЬКА

бл. п.
ЛОРЕНТІЯ ЯНГА

відправиться

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА
в неділю, 29-го квітня 1990 р. о год. 9-й ранку
в українській католицькій церкві
Богоявлення Пречистої Діви Марії
171-21 Underhill Avenue, Fresh Meadows, Queens, N.Y.

За упокій Душі про молитви просять:
дружина — ХРИЗАНТА
донька — МЕЛАНІЯ

У глибокому смутку повідомляємо Приятелів і Знайомих,
що в п'ятницю, 20-го квітня 1990 р. з Волі Божої відійшов у Вічність

БАТЬКО, ДІДУСЬ І ДЯДЬКО

св. п. генерал-поручник Армії УНР
Степан С. Самійленко

учасник української національно-визвольної війни 1917-1921 рр.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбудуться в середу, 25-го квітня, о год. 10 30 ранку в Церкві-Пам'яткини св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Покійний залишив у смутку:

дочку — АЛЕКСАНДРУ з мужем
анулія — ДЕНІСА, ЕРІКА
і правнука
племінників —
ІВАНА з дружиною і сином ОЛЕГОМ з Родиною
ВАСИЛЯ з дружиною і донькою ОЛЬГОЮ
та близьких і дальших Родичів

Просимо замість квітів пожертви складати на Фонд Симона Петлюри та на бібліотеку Симона Петлюри у Парижі.

Дорогий нашій Подрузі
ІРЕНІ ВОЛОШИН і РОДИНІ
найглибші співчуття з приводу невіджданого втрати.
Дорогого Батька

бл. п. Миколи Фтомина
складає

вокальний Ансамбль „НАМИСТО”

Вшановуючи пам'ять

д-ра Григорія Явного
лікаря та добродія нашої родини
на **УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ**
100 дол. складають

Дарія і Володимир СЕМЕГЕНІ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТІ
нашого Найдорожчого й Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

бл. п. інж.
Ярослава Кузьмина

будуть відправлені

ЗАУПОКІЙНІ СВЯТІ ЛІТУРГІЇ
дня 1-го травня 1990 року

в катедрі св. Йосафата в Пармі, Огайо;
в церкві св. Йосафата в Воррен, Миш.;
в парафії св. Тройці у Вашингтоні, Д. К.;
в обителі оо. Студитів у Кастельгандольфо.

Просимо Приятелів та Знайомих злучитися з нами
у молитвах за спокій душі Покійного.

ПОДЯКА

Цією дорогою складаємо сердечну подяку Родині, Приятелям і Знайомих, які брали участь у похоронних відправах, приславши квіти та в цей болючий для нас час виявили щирі співчуття і підтримку.

Дякуємо Всеч. о. Андрієві Гановському за духовну опіку та похоронні відправи. Дякуємо рівнож Всеч. о. Тарасові Лончині за участь в похоронах і прощальні слова, інж. Романові Грабчеві за прощення від Товариства Інженерів, а інж. Ярославів Сидорові від Пасторату. Дякуємо мгрів Соколові Качалі, приятелів Покійного, за переведення трізни, а за теплі спомини інж. Романові Грабчеві, д-рові Миколі Грушкевичеві, мгрів Адамові Вовкові й Нусі Глинській.

Слідуючі особи зложили свої датки в пам'ять Покійного:

СПЛУЖБИ БОЖІ: А. Вовк, А. Волошин, З. Горюдський, Я. С. Горюдський, Р. М. Грабчеві, д-р М. М. Грушкевичі, д-р Д. Х. Дубасі, Е. Дубасі, І. Зячківська-Гаврилюк, Н. Ягоанна, д-р М. О. Конох, Б. М. Лисовський, М. Маланчук, Н. МекКей, В. Небеш, д-р Р. І. Палажії, Ю. А. Полінянський, В. Романів, І. Салук, Р. Сікорський, М. Стефанік, Л. Яцишин.

КАТЕДРА СВ. ЙОСАФАТА: 500 дол. — Родина Кузьмина; 100 дол. — мгр С. Р. Качалі; 60 дол. — Товариство Інженерів; 25 дол. — д-р В. Л. Базарки, д-р Д. Войтина, М. В. Кавки; 20 дол. — д-р В. Л. Базарки, д-р Д. Войтина, М. В. Кавки; 20 дол. — З. Горюдський, д-р А. Кіос, В. Ліщинський, М. Я. Піхурко, О. Федун, М. І. Федьків, С. Цегельська; 10 дол. — Д. Басалик, І. Н. Бачинський, С. Хома.

БУДІВЕЛЬНИЙ ФОНД ЦЕРКВИ СВ. ТРОЙЦІ в СІЛВЕР СПРІНГ, МД.: 100 дол. — д-р В. Р. Лончині, М. Маланчук; 80 дол. — о. Тарас Лончині; 50 дол. — Д. Дудра, Д. Кузьмин; 25 дол. — О. Лончині; 20 дол. — І. Винницька, Б. М. Лисовський, Л. Мудра; 15 дол. — В. Смалко-Стоцька; 10 дол. — Л. Кармазин, А. Федисинський.

Оо. СТУДИТІВ: 40 дол. — К. Дрогомерецька; 30 дол. — Д. Кузьмин, М. Маланчук; 20 дол. — Я. Я. Кришталович, В. Б. Міхняк; 10 дол. — Т. Врублівський, І. Кашубинська, С. Маланчук, В. Пестик.

МЕДИЧНА ДОПОМОГА ПРИ СУА: 196 дол. — 33-й Відділ СУА в Клівленді.

ПЛАСТ: 50 дол. — Б. К. Пашини.

ПЛАСТОВА ОСЕЛЯ: 30 дол. — Р. Х. Раковські.

СКВУ: 100 дол. — Д. Кузьмин.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ в НЬЮ ЙОРКУ: 25 дол. — д-р А. Школьник, Д. Кузьмин.

Всім жертводавцям щире Спасибі, а Покійному Вічна Пам'ять!

Дружина ДАРІЯ з Родиною

Ділимося сумною вісткою
з Родиною, Приятелями і Знайомих,
що в п'ятницю, 20-го квітня 1990 р. відійшла у Вічність
наша Дорога

МАМА, БАБУНЯ, СЕСТРА І ТІТКА

бл. п.
Антоніна Пилипівна
Кушніренко
з дому Марченко

Покійна народилася в Полтаві, Україна.

ПАНАХИДА в понеділок, 23-го квітня о год. 7-й веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 1600 Stuyvesant Avenue, Union, N.J.

ПОХОРОН у вівторок, 24-го квітня 1990 р. о год. 9-й ранку в українській православній церкві св. Тройці при Lyons Ave., Irvington, N.J. де буде відправлена Заупокійна Служба Божя, а опісля Тлінні Останки будуть перевезені на український православний цвинтар св. Андрія Первозваного в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

у глибокому смутку:

донька — ЗІНАІДА з чоловіком МИКОПОЮ МІСЬКІВ
внучки —
НАТАЛКА з чоловіком ДЖАНОМ ДРАДСОМ
І РОКСОЛЯНА
брат — ПЕТРО з дружиною ЛЕСЕЮ МАРЧЕНКО
племінник — ЮРІЙ МАРЧЕНКО з сином ПЕТРОМ і дочкою ЛІЗОНО
родина — РАІСА і ЮРІЙ ЧОРНИЙ з сином ІГОРЕМ

У вступному вірші до своєї книжки „Це — я...“, „Марічка“ згадує „почати думи“ та „палітру й розпочати пейзаж“. Одне й друге, хоч як вона прагнула, не пощастило їй продовжити.

З її писаннями ми ознайомились, коли вона почала друкувати свої знамениті нарисів в підвалах „Свободи“.

Наш жалю, що вона вже відійшла в потойбічний світ, якоюсь мірою злагіднює те, що вона залишила нам свої „Конвалії“. З жадібною цікавістю вчитуємося в її збірку оповідань і нарисів. Читаючи, нам уявляється наш рідний край із чудовою природою — золотистими полями, голубо-сріблястими річками, зеленіми лісами, гаями, різнобарвними запашними рослинами та квітами. Може саме й тому від квітів має назву її збірка. Авторі „Конвалії“ не лише ввижалося рідна сторона, що в неї була „наше зачарована казка“ але за нею, як видно, крокували пахощі квітів рідної землі.

Тепер, коли в Україні відкривається можливість відвідати своїх рідних за океаном, ніхто зі Сойчиниго

Нема вже між нами „Марічки“

гнізда, що краса його околиць, як „Марічка“ казала, „полонила серце й душу“, не прилине відвідати свою улюблену мізину сестричку. Залишається лише вислати рідним її першу й останню книжку, в якій вони на самому початку цієї книжки знайдуть відгук Миколи Руденка на Маріччине оповідання „Вікторія“, що було поміщене на сторінках „Свободи“ і воно, як висловився Руденко, „принесло щоденникові щастя і неабияку честь мати своїм автором такого талановитого письменника як „Марічка“, що від неї не відмовився б жоден із найповажніших часописів на Україні. Дякую Вам, „Марічка“! Я пізнав у Вашому оповіданні свою матір і був схвилюваний до сліз“.

І в мене в цю мить настрої не інакший, тим більше, що я знав Марічку 47 років. Мешкав у Львові в тій самій кам'яниці, що Лампіки. Часті бачили її молоденькою на сцені Львівського театру малих форм „Веселі Львів“, співала в жіночому квартеті, була в ньому най-

вродливішою та мала прекрасний голос. Між іншим, у Марічки було декілька Богом даних талантів.

Тут, у ЗСА, сливе, кожного року я бачив її, дружно розмовляв з нею, бо приїздив у вакаційний час до Гантеру і мешкав у Лампиків, у їхньому motel „Марічка“. Інколи була запрошувана до переклада, як і її муж, та все ж знаходила час розвивати свої вроджені мистецькі здібності, що їх одділила доня Віра, яка помістично захоплювала її все те перенести на папір. І коли вперше з'явився її нарис у „Свободі“, я зрадів, що послухала дружні поради.

Минулого року я вже застав її серйозно хворою. Як людина, мала в собі багато християнських чеснот і прикмет. Не зупиняючись на її палкому патріотизмі, мала дуже добре, співчутливе до людського горя серце, вмела переноситись у становище ближнього, ладна домогтися не тільки порадою, але по своїй спроможності і матеріально. Була дуже приємна й мила в товаристві. Була релігійна та понад усе любила свою родину.

Ще, однак, хотілося б звернутися до „Конвалії“, твору, що залишає по собі слід. У ньому багато цікавого під багатовіковими поглядами, а під письменницьким — у першу чергу. Самому Гантеру присвятила півсотні сторінок, за що українці, мешканці цієї гірської місцевості, їй вдячні.

У своїй книжці згадала юні роки на рідній землі та прощання з нею. Прощання

з батьком описує такими словами: „Холодною стіною станула вже між нас розлука і батько, взявши шапку, схилившись — помахав виїшов... Вийшов, а за ним вийшло моє щастиве дитинство, мої найкращі, молоденькі весни... Я ще слухала, як по кам'яному бруку торхотіли колеса... усе замовкло і в кімнаті залишилася болічка, безсердечна тиша... і я...“

На багатьох сторінках книжки не лиш вилила свою скорботу туго за рідними, рідною землею, але й описала важливі події нашого життя-буття на поселеннях включно до повернення із заслання Патріарха Йосифа.

Не в силі навести всіх поетичних місць її писання. Наведу лише рядки з нарисом „Святоюрська гора“, де згадує Великого Митрополита Андрея: „Летять-гуляють грайливими метеликами осінні листки і тихенько сідають і золотять свіжм золотом старі копули і дахи святоюрської замку князя української Церкви Великого Андрея“. А в іншому місці читаємо: „Шумить вітер, повіває верхами струнких копул, що золотими хрестами сягають понад хмари й опіває життя Великого Праведника, що лежить під серцем храму св. Юра та чекає воскресіння народу, якого не покинув, не зрадив, а служив вірно, достойно ідеї княжні свого серця і душі — Україні“.

Відійшла від нас талановита, культурна, з літературно-мистецьким хистом, добра, чесна та глибоко віруюча людина, що засвідчила в своїй книжці.

Яр. Климовський

287-ий Відділ УНС „Сини України“ відбудув свої річні збори

Джерзі Сіті, Н. Дж. — „Сини України“ — 287-ий Відділ УНСОюзу, що його заснував у грудні 1936 року св. п. Дмитро Галиччін, відбудує 2-го лютого 1990 року свої чергові Річні збори в приміщенні Головної Канцелярії УНСОюзу. Збори відкрила Меланія Мілянович, предсидиця Відділу. Опісля вона передала провід нарадами головному секретареві Володимирові Соханові, а секретарювала на цих зборах Дана Ясінська.

Учасники зборів вислухали звіти урядовців Відділу: предсидицю М. Мілянович та заступниці секретаря Д. Ясінської, після чого на пропозиції Контрольної комісії ухвалено уступуючий управі абсолюторію.

До складу уряду Відділу на 1990 рік були обрані односторонно: Меланія Мілянович — предсидиця, Богуслава Полішук — заступ-

ник предсидиці, Дана Ясінська — секретар, Богдан Ясінський — касир та Неоніла Сохан і д-р Степан Парубак — члени Контрольної комісії.

Так само односторонно була обрана Д. Ясінська делегатом на 32-гу Конвенцію УНСОюзу та ред. Рома Гадзевич заступником делегата.

На пропозицію Н. Сохан вирішено збирати від усіх членів вклади до Відділу, а по заохоченні певних сум признавати із цих фондів пожертвувати 50 дол. на Фонд Допомоги Дітям Чорнобіля та 50 дол. на Український Ліцей в місті Легніці у Польщі.

По закінченні зборів учасники їх ще довго вели розмови у дружній атмосфері при смачній перекусці, каві та солодкому.

Учасник

П'ять причин чому нам потрібно підтримувати ІВАН ДЕМ'ЯНЮКА

1. Мушу сказати, що я переконаний, що вирок суддів в Ізраїлі був несправедливий.
— Лорд Томас Деннінг
2. „Мені не відома ніяка інша судова справа в якій по-топтані так багато процедур загально прийнятих міжнародними чинниками“
Професор Вільям Вагенар, автор книжки „Розпізнаючи Івана Наукова праця з пегальної психології“ Вид Гарвардського Університету
3. „Якщо Іван Дем'янюк, в невинності якого я повністю переконаний, буде підвищений на шибениці Аїхмана, то прийде день коли держава Ізраїль буде сидити на лаві підсудного“
— Патрик Бюкенан
4. На мою думку ця справа смердить. Прошу розглянути справу американського громадянина Івана Дем'янюка і поведінку Відділу спеціальних інвестицій (ОСІ) в нашій країні“
— Конгресмен Джеймс Трафікант (демократ Огайо) Конгресовий рекорд з 20-го червня 1989 р.
5. Вірю, що історія не забуде справи Дем'янюка, так як не забуде справи Дрейфуса“
— Граф Ніколаї Тонстой

Після дванадцяти років наполегливих і невтомних зусиль ми досягли багато. За свою подивовідну відвагу та витривалість Іван Дем'янюк — невинна жертва — заслужив на гідну оборону перед ізраїльським Верховним судом. Без Вашої негайної фінансової допомоги така оборона не буде можливою. Просимо допомогти нам успішно завершити останній етап цього страхотного пригоди, яка триває вже понад дванадцять літ.

Просимо вислати пожертви на

John Demjanjuk Defense Fund
P.O. Box 92819
Cleveland, Ohio 44192

„Свята справа...“

(Закінчення зі стор. 1)

вічна в тому європейському домі. В європейському домі можуть бути тільки національні держави, створені на базі демократії, в тому числі вільна, незалежна Україна. Можуть бути членами цієї широкі ряди республік, які входять тепер в СРСР. Україна може вводити в економіку, екологічну і політичні контакти з тими державами як незалежна, вільна українська держава, а не як колонія.

У.М.: Як ви маєте сподівання відносно успіхів Демократичного Блоку у виборах?

М.Г.: Ми повинні мати меншість, але досить солідну меншість, і ми надіємось, що в процесі діалогу, який зав'язався у Верховній Раді, частина тих, які знаходяться посередіні і не мають чіткої політичної лінії, перейдуть на наш бік.

У.М.: Що ви бачите як першу дію українських депутатів у парламенті?

М.Г.: На сам початок будемо домагатися установлення всеосяжного міністерства, тих підприємств землі, води тощо, які знаходяться в їх руках, і передачу всіх багатств України в руки нашого народу. Це відраду помяло б ситуацію на Україні і відбилося б на політиці країни, які по сьогоднішній день в багатьох містах зовсім порожні.

У.М.: Я розумію, що ви вважаєте розв'язання економічної проблеми найважливішим завданням?

М.Г.: Наша ціль є переорієнтувати українську економіку, яка має колоніальний характер, на національний рейс; будувати наше економічне життя, виходити з інтересів українського народу, а не з інтересів імперії. Імперіалістичні інтереси розділюють колоніальну промисловість на України до таких меж, що вона зараз у три і чотири рази перевищує добування корисних викопалих на душу населення, порівнюючи з передовими країнами світу. Але така

Т. Мороз...

(Закінчення зі стор. 1)

стан Українського Народного Союзу, проклад Монреальської Округи в праці УНСОюзу й про перспектив цієї найбільшої української братської організації. Минулого року УНСОюз замість придбати 2,000 нових членів, придбав їх тільки 1,410, а одночасно втратив 1,914 членів. Коли йде про Монреальську Округу, то вона в тому часі замість придбати, згідно з призначенням й квотою, 55 нових членів, придбала тільки 33, а втратила 48. Але й ці 33 члени, що їх zorganizувала Округа, є її досить гарним успіхом, коли взяти до уваги факт, що найбільша в Канаді Торонтоńska Округа придбала тоді тільки 44 члени. В кінці 1989 року УНСОюз мав 70,603 членів, забезпечених на загальну суму 135,000,000 дол. На жаль, число його членів постійно зменшується, бо українська громада маліє, а здобувати нових членів щораз важче. Але є ще багато наших людей, яких можна б записати в члени УНСОюзу, тільки не треба забувати на них, а самим до них піти й переконати їх, щоб туди записалися.

Цікавими були також інформації доповіді членів профінансовий стан УНСОюзу й про матеріальну допомогу, яку Союз дає українській громаді. Варість його майна в кінці минулого року становила 64,319,000 дол. але насправді продажна ціна обох його будинків і Союзу перевищувала суму 100,000,000 дол. Хоч загальна сума членських вкладок зменшується й у минулому році вперше впала нижче 3 міль. дол., прибуток, що їх дають УНСОюзові відсотки від інвестицій, зростають і становили в тому часі 5,682,000 дол.

З уваги на добрий фінансовий стан УНСОюзу випадає в 1989 році членам високу дивіденду, спонзоровано поїздки до українських ансамблів з Польщі, „Ославан“ і „Камерного Хору“ по Америці й Канаді. УНСОюз допоміг влаштувати концерт „Думки“ в Нью Йорку для відзначення 45-ліття цього хору та 95-ліття УНСОюзу. Удлено стипендії нашим студентам на суму 118,000 дол. Навісмі ці факти, доповідач спитав, а скільки дали українським

„гіпер“ прискорена промисловість, це не тільки зайняття людей, це не тільки збільшення нашого кращого, але це одночасно зазначення повітря. Це, що в нас є дефіцитом і що нам ускладнює економічну ситуацію, було б багатого краще, коли б економіка мала національний характер.

У.М.: Як відноситься громада України до національного відродження?

М.Г.: Вчора ми ще не могли думати про це, що наша символіка, синьо-жовтий прапор, буде виставлений від Львова аж до Михайлівського хутора на самій границі Росії. Це не тільки прапор, це зріст національної свідомості. Це є свідчення національного відродження нашого народу. Той, хто взяв в руки прапор, переміняє в раба в активного творця української незалежної держави.

У.М.: Чи ви вважаєте, що контакти з діаспорою є корисні?

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

М.Г.: Дуже корисні, і коли хтось десь там каже про те, що треба зменшити контакти, я думаю, що ця людина боїться і недоіноує наших людей. Єднає нас на цій засаді те, що ми хочемо поставити наш нарід на ноги. Це є те, що вимагає постійних контактів. В майбутньому можна собі уявити тісний співжиття діаспори, що без готелів могли б мінятися сім'ї діаспори з сім'ями з Києва, постійна ротація між діаспорою і Україною, постійне взаємне пізнання. Ми живемо одними потребами, одним болем і наше серце є одне. Я говорив досить багато і вірю, що щось вам припаде до душі. Я засилаю наші діаспори найкращі вітання — всім тим газетам, журналам, радіостанціям, котрі поздоорили мене з приводу виборів. Знаю, що проводити далшу працю буде важко, але розумію, що ми цієї складності і тих тягот чекати десятиліттями. Ми мріяли про той час, коли на нас навалиться велика маса роботи у боротьбі за відновлення української держави.

Книга...

(Закінчення зі стор. 2)

високоякісним елементом, що подобно як Лемківщина, Закарпаття, Буковина і Кубань положені на окраїнах свого материка, ставили найбільший спротив ворожій асиміляції.

Можливо, що за минулі 45 років наші сусіди (колишні окупанти українських земель) дещо навчилися, і особливо поляки, поставляться в майбутньому толерантніше до українців Холмщини і Підляшшя, а також і уряд УРСР заїкається тими своїми земляками, бож вони потребують більше опіки і заїкавання ними ніж українці в Канаді, ЗСА чи Австралії, якими ніби тепер починає київський уряд цікавитися, і що вони й їхні землі не будуть забути.

У своїй праці автор використав багату чужомовну і українську літературу та подав при кінці книжки дбайливо опрацьований покажчик імен згаданих в ній.

Авторів книги, покійному вже інж. Євгену Пастернаку й Інституту Дослідів Волині належить признання від читачів, які, сподіємось розкулять цей другий наклад її так як розкупили перший.

Ціна книги враз з пересилкою 20.00 дол. Замовляти цю книгу треба, звернувшись на адресу: Research Institute of Wolyn, P.O. Box 606, Winnipeg, Man. Canada R3C 2K3.

ВІДІШЛИ

● ВІД НАС ●

ПЕТРОНЕЛІ ГАРГАЛА, член УНС Відділу 179-го в Сейнт Луїс, Мізурі, померла 17-го січня 1990 року. Залишила у спадку дашу родину. Похорон відбувся 20-го січня 1990 року на цвинтарі св. Воскресіння в Сейнт Луїс, Мізурі.

Вічна їй Пам'ять!

Наталія Шуа, секр.

ІВАН МОЛОЧІЙ, член УНС Відділу 106-го ім. св. о. Миколая в Чикаго, Іл., помер 25-го лютого 1990 року на 82-му році життя. Нар. 24-го лютого 1908 року у Львові, Україна. Членом УНС став 1951 року. Залишив у спадку дружину Марію, дочку Катерину Сабат і сина Йосифа. Похорон відбувся 28-го лютого 1990 року на цвинтарі св. Миколая в Чикаго, Іл.

Вічна йому Пам'ять!

Управа Відділу

СТЕПАН МЕЛІШ, член УНС Відділу 123-го ім. св. Марії в Скрентоні, Па., помер 14-го березня 1990 року на 84-му році життя. Нар. 1925 року в селі Конозих, Бережани, Україна. Членом УНС став 1955 року. Залишив у спадку дружину Катерину, дочку Анну Сотто з мужем і троє онуків, та близьку і далшу родину. Похорон відбувся 18-го березня 1990 року на цвинтарі св. Володимира в Скрентоні, Па.

Вічна йому Пам'ять!

Секретар

Д-р ЯРОСЛАВ ТИХОВСЬКИЙ, член УНС Відділу 78-го ім. св. Івана Хрестителя в Ньюарку, Н.Дж., помер 1-го лютого 1990 року на 71-му році життя. Нар. 5-го листопада 1918 року в Болехові, Зах. Україна. Членом УНС став 1976 року. Залишив у спадку дружину Варвару, сина Юрія, доньку Юліану, брата Омелія і сестру Івану з родинами. Похорон відбувся на цвинтарі Голлівуд Меморіал Парк в Юніон, Н.Дж.

Вічна йому Пам'ять!